

Zarzuty i główne argumenty

Brak transpozycji art. 3 dyrektywy

W ocenie Komisji sekcja 173 Planning and Development Regulations 2000 (rozporządzenia w sprawie zagospodarowania terenu i rozwoju przestrzennego), która wymaga, aby organy do spraw zagospodarowania przestrzennego uwzględniały raport w sprawie oddziaływania na środowisko oraz informacje przekazywane przez osoby konsultowane, odnosi się do wynikającego z art. 8 dyrektywy obowiązku uwzględnienia informacji zebranych zgodnie z art. 5, 6 i 7 dyrektywy. Zdaniem Komisji sekcja 173 nie odpowiada wynikającemu z art. 3 dyrektywy szerszemu obowiązkowi zapewnienia, aby ocena oddziaływania na środowisko (OOS) określała, opisywała i oceniała wszystkie elementy, o których mowa w tym przepisie.

W odniesieniu do art. 94, 108 i 111 oraz załącznika 6 do Planning and Development Regulations 2001 Komisja przedstawia następujące uwagi. Artykuł 94 w związku z załącznikiem 6 ust. 2 lit. b) wymienia informacje, które musi zawierać raport w sprawie oddziaływania na środowisko. Stanowi to odniesienie do informacji, które muszą być przedstawione przez wykonawcę zgodnie z art. 5 dyrektywy, należy zatem odróżnić je od OOS, która ma charakter ogólnego postępowania oceniającego. Artykuły 108 i 111 wymagają, aby organy do spraw zagospodarowania przestrzennego oceniły odpowiedniość raportu w sprawie oddziaływania na środowisko. Komisja uważa, że te przepisy odnoszą się do art. 5 dyrektywy, ale nie zastępują transpozycji art. 3 dyrektywy. Informacje, które ma przedstawić wykonawca, są tylko jedną z części OOS, a przepisy dotyczące tych informacji nie zastępują obowiązku określonego w art. 3.

Brak wymagania właściwej koordynacji między organami

Choć Komisja zasadniczo nie sprzeciwia się wieloetapowemu procesowi decyzyjnemu lub podzieleniu odpowiedzialności decyzyjnej w ramach tego samego przedsięwzięcia między różne kompetentne podmioty, ma obiekty dotyczące dokładnego sposobu, w jaki obowiązki zostały rozłożone na różne kompetentne podmioty. Zdaniem Komisji przepisy irlandzkie nie nakładają na kompetentne podmioty obowiązku skutecznego koordynowania swoich działań i z tego względu są niezgodne z art. 2, 3 i 4 dyrektywy.

Brak zastosowania dyrektywy do robót rozbiórkowych

Komisja jest zdania, że gdy inne przesłanki określone w dyrektywie są spełnione, OOS musi być przeprowadzana w odniesieniu do robót rozbiórkowych. Irlandia starała się wyłączyć z tego obowiązku prawie wszystkie roboty rozbiórkowe, przyjmując Planning and Development Regulations 2001 (załącznik 2 część 1 klasa 50). Według twierdzenia Komisji jest to w sposób oczywisty niezgodne z dyrektywą.

(¹) Dz.U. 175, s. 40.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-212/07 Harman International Industries, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 3 lutego 2009 r. przez Barbarę Becker

(Sprawa C-51/09 P)

(2009/C 82/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Barbara Becker (przedstawiciele: P. Baronikians, A. Hofstetter, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Harman International Industries, Inc., Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-212/07, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2007 r. (sprawa R-502/2006-1);
- uchylenie pkt 3 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r.;
- obciążenie Harman International Industries, Inc. kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w toku całego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że istnieje podobieństwo między zgłoszonym przez wnoszącą odwołanie znakiem towarowym „Barbara Becker” a znakiem towarowym „BECKER” spółki Harman International Industries, Inc. i z tego względu niewłaściwie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, uznając, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.